

Sygn. akt IX W 916/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: starszy sekr. sąd. Jolanta Jarmołowicz

w obecności oskarżyciela publ. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia i 24 maja 2017 r. sprawy

R. Z.

syna S. i Ł. z domu R.

ur. (...) w (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 05 listopada 2016 r., ok. godz. 09⁰⁰ w D. przy ul. (...) kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa dla będącego w ruchu kierującego samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem i jego uszkodzenia czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa innych osób poza drogą publiczną, strefą zamieszkania i strefą ruchu

- tj. za wykroczenie z art. 98 kw w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **R. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 98 kw w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **98 kw** skazuje go na **karę 200 (dwieście) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk obciąża obwinionego jedynie częściowo kosztami postępowania tj. połową kosztów opinii biegłego w kwocie 319,70 (trzysta dziewiętnaście i 70/100) złotych;

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2016 roku przed godziną 09⁰⁰ A. Z. (1) kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) przyjechał na teren stacji benzynowej znajdującej się przy ul. (...) w D. w celu umycia samochodu. Zaparkował pojazd w rejonie myjni samochodowej. Kiedy zakończył mycie samochodu, wycofał pojazd z terenu myjni i powoli ruszył do przodu w kierunku znajdującej się naprzeciwko, w odległości kilkunastu metrów, podwójnego dystrybutora stacji paliw. W tym samym czasie na terenie stacji benzynowej przy dystrybutorze autogazu, za dystrybutorem paliw, znajdował się nieuruchomiony samochód marki V. (...) o nr rej. (...), którego kierowcą był obwiniony A. Z. (2). Kierujący pojazdem V. (...) ruszając z terenu myjni w kierunku stacji paliw, wykonał początkowo delikatny manewr skrętu w

lewo. Następnie jechał prosto w linii równoległej do linii ustawienia dystrybutora gazu, przy którym znajdował się pojazd V. (...). Po chwili kiedy kierujący V. (...) przednią częścią swojego samochodu znalazł się na wysokości tyłu pojazdu V. (...), ten drugi nie sygnalizując zamiaru rozpoczęcia jazdy, ruszył z miejsca jadąc prosto. W momencie gdy kierujący pojazdem V. (...) znajdował się już przodem swojego pojazdu na wysokości przodu pojazdu V. (...) zmienił kierunek jazdy w prawo. W tym samym czasie obwiniony zmieniał lekko tor jazdy w lewo. W wyniku powyższych manewrów samochód V. (...) najechał swoją przednią narożną lewą stroną na prawy bok, w części środkowej i tylnej pojazdu V. (...). Po zaistniałym zdarzeniu kierowcy wymienili się danymi kontaktowymi i ustalili, że spotkają się w godzinach popołudniowych celem zawarcia porozumienia. Jednakże kiedy A. Z. (1) przyjechał po południu do domu obwinionego, żaden z kierujących nie poczuwał się do winy. Wobec niemożności porozumienia się, mężczyźni udali się na teren stacji benzynowej, gdzie rano doszło do kolizji i wezwali patrol Policji. Kiedy funkcjonariusze Policji przybyli na miejsce zdarzenia, kierujący pojazdem V. (...) okazał funkcjonariuszom nagranie z kamery rejestratora jazdy zamontowanej w jego samochodzie, która zarejestrowała zdarzenie.

(dowód: notatka urzędowa – k. 1, nagranie z kamery samochodowej rejestrującej zdarzenie na terenie stacji benzynowej – k. 6, szkic – k. 12a, protokół oględzin miejsca zdarzenia – k. 13-16, opinia biegłego – k. 45-57, zeznania świadków – P. P. – k. 42v, K. R. – k. 42v, A. Z. – k. 42-43v, P. P. – k. 62v, E. R. – k. 62v, częściowe wyjaśnienia obwinionego – k. 42v)

W wyniku zderzenia w samochodzie V. (...) o nr rej. (...) powstało zarysowanie lakieru rozciągając się na prawych przednich drzwiach pojazdu na wysokości 45 cm od podłoża oraz zarysowanie w postaci linii biegnącej przez prawe tylne drzwi do krawędzi tylnego prawego nadkola. Równoległe do w/w wgniecioną została blacha o takiej samej długości, tj. 92 cm na wysokości 38 cm od podłoża. Ponadto wgniecioną i uszkodzoną została powłoka lakiernicza tylnego prawego nadkola na wysokości 60 cm od podłoża.

(dowód: protokół oględzin z dnia 24.11.2016 r. – k. 4, dokumentacja fotograficzna pojazdu V. (...) – k. 5)

Natomiast w samochodzie V. (...) o nr rej. (...) został otarty zderzak przedni znajdujący się z lewej strony, zarysowany klosz lewego reflektora oraz zarysowany i otarty błotnik przedni lewy.

(dowód: notatka urzędowa – k.1)

Obwiniony zarówno na etapie czynności wyjaśniających jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, że w momencie kiedy spoglądał w lusterko nie widział kierującego pojazdem V. (...). Obwiniony twierdził, że samochód ten znajdował się w miejscu nie za bardzo widocznym dla niego w lusterku. W ocenie obwinionego to kierujący samochodem V. (...) poruszał się z dużą prędkością i zajechał mu drogę.

(wyjaśnienia obwinionego – k. 42v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego zasługują na wiarę jedynie w zakresie dotyczącym opisu zderzenia jego pojazdu z pojazdem pokrzywdzonego. Zauważyć należy, iż obwiniony, mimo, że nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, to jednak nie negował samego faktu zderzenia pojazdów. Z treści i kontekstu wypowiedzi obwinionego wynika, iż nie ma on zastrzeżeń co do prawidłowości wykonywanego przez siebie manewru. W ocenie obwinionego nie mógł on uniknąć tego zderzenia, ponieważ widoczność miejsca, w którym znajdował się samochód V. (...) była dla niego ograniczona. Ponadto twierdził, że pokrzywdzony poruszał się z dużą prędkością i nagle zajechał mu drogę. Z wypowiedzi obwinionego można wywnioskować, że w jego ocenie to kierujący pojazdem V. (...) nie zachował należytej ostrożności poprzez niewłaściwą obserwację panującej sytuacji i niespostrzeżenie znajdującego się po jego prawej stronie ruszającego pojazdu. W tym zakresie Sąd uznał, że wyjaśnienia te nie mogą być uznane za wiarygodne, gdyż pozostają w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, a w szczególności z obiektywnym dowodem w postaci nagrania z kamery samochodowej rejestrującej zdarzenie, jak i wiarygodną opinią biegłego.

Warto w tym miejscu podkreślić, że możliwość spostrzeżenia przez kierującego samochodem V. (...) samochodu V. (...) nie była niczym ograniczona. Wbrew twierdzeniom obwinionego, pojazd ten poruszał się z niewielką prędkością, a więc w momencie kiedy obwiniony jeszcze nie ruszył swoim pojazdem, mógł i powinien zauważyć jadący za nim samochód. Dodatkowo warunki atmosferyczne przedmiotowego dnia były dobre, zdarzenie miało miejsce w godzinach rannych, a zatem widoczność nie była ograniczona. W związku z powyższym obwiniony przez rozpoczęciem jazdy winien był upewnić się, czy planowany przezeń manewr jest możliwy i nie stworzy zagrożenia. Jak bowiem wynika z analizy nagrania z kamery samochodowej, która zarejestrowała zdarzenie, w momencie kiedy kierujący V. (...) powoli ruszał do przodu, obwiniony nie rozpoczął jeszcze jazdy. Co charakterystyczne, usytuowanie pojazdu V. (...) w momencie rozpoczęcia nagrywania niewątpliwie pozwalało na jego zauważenie. Analiza nagrania pozwala również na stwierdzenie, iż obwiniony przed rozpoczęciem jazdy nie zasygnalizował zamiaru włączenia się do ruchu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka A. Z. (1), które są spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Za wiarygodnością zeznań pokrzywdzonego przemawia w pełni obiektywny dowód z nagrania kamery rejestratora jazdy rejestrującej moment kolizji, który to potwierdził przedstawiany przez niego przebieg zdarzenia.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. P. (3). Mężczyzna ten był naocznym świadkiem zaistniałej kolizji. P. P. (3) przedstawił okoliczności zdarzenia, które korespondują z pozostałym materiałem dowodowym. Świadek wprawdzie stwierdził, iż w jego ocenie to kierujący pojazdem V. (...) jest odpowiedzialny za zderzenie samochodów, ponieważ jechał zdecydowanie, a podczas mijania obwinionego nagle wykonał manewr skrętu w prawo. Należy jednak zauważyć, iż świadek nie pamiętał w jakim dokładnie momencie obwiniony ruszył spod stanowiska dystrybutora gazu, a więc czy nastąpiło to jednocześnie z rozpoczęciem jazdy przez pokrzywdzonego. Powyższa okoliczność miała natomiast istotne znaczenie w niniejszej sprawie i została rozstrzygnięta przez obiektywny dowód w postaci nagrania z kamery samochodowej pokrzywdzonego. W ocenie Sądu w relacji świadka nie można dopatrzeć się cech subiektywizmu, nie znał on bowiem żadnego z kierujących, a jedynie dokonał własnej oceny zaistniałego zdarzenia.

Sąd podzielił zeznania świadków P. P. (4) i K. R. (2) będących funkcjonariuszami Policji, a więc osobami zupełnie obcymi dla stron postępowania. Świadkowie zgodnie zeznali, iż na miejsce zdarzenia zostali wezwani dopiero w godzinach wieczornych, a po obejrzeniu nagrania z kamery samochodowej pokrzywdzonego, nie byli w stanie jednoznacznie stwierdzić, który z kierowców jest sprawcą zdarzenia.

Relacje wyżej wymienionych świadków znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach, a zwłaszcza w dokumentacji sporządzonej ze zdarzenia przez interweniujących funkcjonariuszy Policji, ponieważ odzwierciedlają specyfikę miejsca zdarzenia oraz rozmiar i charakter powstałych uszkodzeń powstałych w wyniku kolizji.

W ocenie Sądu opinia wydana przez biegłego jest jasna, pełna i rzeczowa. Nie budzi wątpliwości to, że biegły, który ją sporządził posiada wiadomości specjalne w przedmiocie, którego ona dotyczyła. W przedstawionej opinii biegły w sposób jasny i przejrzysty przedstawił sposób w jaki doszedł do jej wniosków. Sąd podzielił wnioski biegłego w zakresie w jakim stwierdził on, iż obwiniony miał nieograniczoną możliwość spostrzeżenia znajdującego się z jego lewej strony pojazdu, a zatem mógł i powinien powstrzymać się od wykonania manewru włączania się do ruchu i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi znajdującemu się już w ruchu. Tym samym nie ulega wątpliwości, iż obwiniony był w stanie zapobiec powstałej kolizji.

Marginalnie wskazać należy, iż w ocenie Sądu nie sposób zgodzić się z tym, iż kierujący pojazdem V. (...) podczas wykonywanego manewru zachował należyłą ostrożność, a tym samym nie przyczynił się do zaistniałego zdarzenia. Nie ulega wątpliwości, iż obwiniony włączając się do ruchu winien zasygnalizować ten zamiar, następnie upewnić się czy wykonanie manewru jest możliwe i bezpieczne. Jednakże nie można w sposób automatyczny uznać, iż zachowanie pokrzywdzonego było w pełni poprawne. Jak wynika z nagrania z kamery samochodowej, kierujący V. (...) początkowo wykonał manewr skrętu w lewo, następnie przejechał parę metrów do przodu, aż w pewnym momencie niespodziewanie zmienił tor jazdy w prawo. W ocenie Sądu również pokrzywdzony był zobligowany do tego, aby zasygnalizować zamiar wykonania manewru i wskazania kierunku zamierzonej jazdy. Natomiast manewry

wykonywane przez pokrzywdzonego w sposób nagły, bez żadnej sygnalizacji nie pozwalały na podjęcie odpowiedniej i skutecznej reakcji przez obwinionego. Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu nie można wykluczyć wersji, iż pokrzywdzony przyczynił się do zaistniałego zdarzenia.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obwiniony w dniu 05 listopada 2016 roku około godziny 09:00 w D., przy ul. (...), kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) podczas włączania się do ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa dla będącego w ruchu kierującego samochodem marki V. (...), w wyniku czego doprowadził do zderzenia z tym pojazdem i jego uszkodzenia, czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa innych osób poza drogą publiczną, strefą zamieszkania i strefą ruchu. Zachowaniem swoim wyczerpał, tym samym, znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 98 k.w. w zw. z art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o Ruchu Drogowym.

Przedmiotem ochrony określonym w dyspozycji art. 98 k.w. jest zagrożone, przez osobę niezachowującą należytej ostrożności przy prowadzeniu pojazdu poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, lub w innych miejscach dostępnych dla ruchu pojazdów, bezpieczeństwo innych osób. Komentowane wykroczenie może więc być popełnione tylko poza drogą publiczną. Zachowanie sprawcze polega na niezachowaniu należytej ostrożności, w wyniku której dochodzi do zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. Zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym, przepisy tej ustawy stosuje się również do ruchu odbywającego się poza drogami publicznymi, strefami zamieszkania i strefami ruchu w zakresie koniecznym dla uniknięcia zagrożenia bezpieczeństwa osób. Oznacza to, że również tam zastosowanie ma zarówno zasada ostrożności, jak i szczególnej ostrożności oraz inne zasady bezpieczeństwa ruchu. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 17 ust. 2 ustawy Prawo o ruchu drogowym, kierujący pojazdem, włączając się do ruchu, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz ustąpić pierwszeństwa innemu pojazdowi lub uczestnikowi ruchu.

Zdaniem Sądu, w realiach niniejszej sprawy, zasada szczególnej ostrożności poza drogą publiczną nie została przez obwinionego dopełniona. Nie ulega wątpliwości, iż w momencie kiedy obwiniony jeszcze nie ruszył, kierujący pojazdem V. (...) był już w ruchu. Powyższe obowiązywało obwinionego do upewnienia się, czy wykonanie manewru rozpoczęcia jazdy jest możliwe i nie będzie stwarzać zagrożenia. Jeżeli obwiniony dostatecznie obserwowałby panującą sytuację, dostrzegłby jadący za nim pojazd, a zatem mógł i powinien podjąć decyzję o zatrzymaniu swojego pojazdu i ustąpić pierwszeństwa pokrzywdzonemu. Nie ulega też wątpliwości, iż obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności na prywatnym terenie stacji benzynowej, a więc poza drogą publiczną.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się dyrektywami z art. 33 k.w. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu, Sąd miał na uwadze rodzaj i charakter naruszonego dobra jakim jest bezpieczeństwo innych osób. Zachowanie obwinionego stanowiło zagrożenie zarówno dla pokrzywdzonego jak i innych osób znajdujących się w tym czasie na terenie stacji benzynowej.

Jako okoliczność łagodzącą uwzględniono natomiast dotychczasową niekaralność obwinionego. Sąd miał na względzie również nieprawidłowe zachowanie kierującego pojazdem V. (...).

Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny w wysokości 200,- złotych jest adekwatna do stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu, jak również spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, a ponadto potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., kierując się względami słuszności, zwolnił obwinionego w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania i obciążył go jedynie połową kosztów opinii biegłego w kwocie 319,70,- złotych.